

27^e Zondag door het Jaar C

Want God heeft ons niet een geest geschonken van vreesachtigheid maar een geest van kracht, liefde en bezonnenheid. (II Tim 1,7)

Van leven naar eucharistie

Niets maakt de mens meer onpersoonlijk dan eenzaamheid. Wie er niet toe komt met anderen banden van begrip en vriendschap aan te knopen, wordt een hard en onhandelbaar iemand. Vrienden verrijken elkaar in wederzijds vertrouwen. Zelfs in het zakenleven krijgen intermenselijke relaties meer en meer betekenis. Het is echter wel nodig dat deze wederzijdse contacten verlopen in een klimaat van echt wederzijds vertrouwen. Iedereen zou er evenveel deugd aan moeten beleven te kunnen ontvangen als te kunnen geven.

Eerste lezing

Habakuk 1,2-3; 2,2-4

Hoe lang moet ik nog roepen, Heer, terwijl Gij maar niet luistert? Hoelang moet ik de hemel nog geweld aandoen, terwijl Gij maar geen uitkomst brengt? Waarom laat Gij mij onrecht lijden en ziet Gij die ellende maar aan? Waarom moet ik leven temidden van geweld en verdrukking en waarom rijst er twist en moet men lijden onder tweedracht? De Heer gaf mij antwoord: Schrijf het visioen op, zet het duidelijk op schrift, zodat men het vlot kan lezen. Want dit visioen, – al wacht het de vastgestelde tijd nog af, – hunkert niettemin naar zijn vervulling: het vertelt geen leugen. Al blijft het ook uit, geef het wachten niet op, want komen doet het beslist en het komt niet te laat. Bezwijken zal hij die in zijn hart niet deugt; de rechtvaardige echter blijft leven door zijn trouw.

Tweede lezing

II Timóteüs 1,6-8.13-14

Vergeet niet het vuur aan te wakkeren van Gods genade die in u is door de oplegging van mijn handen. Want God heeft ons niet een geest geschonken van vreesachtigheid maar een geest van kracht, liefde en bezonnenheid. Schaam u dus niet van onze Heer te getuigen. Schaam u evenmin voor mij, zijn gevangene. Draag uw deel in het lijden voor het evangelie. Neem als richtsnoer de gezonde beginselen die gij uit mijn mond hebt vernomen en houd ze vast in het geloof en de liefde van Christus Jezus. Bewaar de u toevertrouwde schat met de hulp van de heilige Geest die in ons woont.

Evangelie

Lucas 17,5-10

In die tijd zeiden de apostelen tot de Heer: "Geef ons meer geloof." De Heer antwoordde: "Als ge een geloof had als een mosterdzaadje, zoudt ge tot die moerbeiboom zeggen: Maak uw wortels los uit de grond en plant u in de zee, en hij zou u gehoorzamen. Wie van u zal tot de knecht die hij in dienst heeft als ploeger of veehouder, bij diens thuiskomst van het land zeggen: Kom meteen aan tafel en tast toe? Zal hij niet eerder zeggen: Maak mijn maaltijd klaar; omgord je en bedien mij terwijl ik eet en drink; daarna kun je zelf eten en drinken? Moet hij die knecht soms dankbaar zijn omdat hij heeft uitgevoerd wat hem is opgedragen? Zo is het ook met u: wanneer ge alles hebt gedaan wat u opgedragen werd, zegt dan: Wij zijn maar gewone knechten; wij hebben alleen maar onze plicht gedaan."

Van eucharistie naar leven

De enige die ons onvoorwaardelijk vertrouwen verdient is God, en dit vertrouwen is het geloof. Daardoor belijden wij dat Hij ons roept om in zijn Zoon Jezus Christus deel te hebben aan zijn leven. Geloof in zijn woord, dat ons de waarheid openbaart. Geloof in zijn persoon wiens liefde ons voortdurend stuwt. Geloof dat zelf een levende gave is, die Hij ons instort door zijn Geest en die Hij onophoudelijk doet groeien, als wij er Hem nederig om bidden en voor Hem openstaan bij ons belangeloos apostolaat.